

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 19/07/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 137

MẠNG NGƯỜI CHỈ TRONG HƠI THỞ

Sinh mạng của con người rất ngắn ngủi, trên Kinh điển Phật thường nhắc chúng ta nhiều lần: **“Mạng người chỉ trong hơi thở”**. Chúng ta thở ra mà không hít vào hay hít vào mà không thở ra thì đã qua đời khác. Cho nên, chúng ta không nên cho rằng mình vẫn còn có thể sống mấy mươi năm nữa. Hầu hết mọi người đều nghĩ rằng mình còn mấy mươi năm tuổi thọ, thế nhưng đây là cách nghĩ sai lầm! Chúng ta cho rằng mình sẽ sống lâu nên chúng ta thường phóng túng, tùy tiện. Những người sắp chết thường nói rất ngắn gọn, trọng yếu, nếu chúng ta nghĩ rằng mình sắp hết thời gian thì chúng ta sẽ làm mọi sự, mọi việc một cách tinh gọn, thiết yếu.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nghĩ rằng chúng ta còn thời gian mấy mươi năm, đây là chúng ta đang nằm mộng, vọng tưởng. Người chân thật thông minh, có trí tuệ họ chủ nắm giữ từng sát-na ở ngay trước mặt, nắm lấy khoảnh khắc ngắn ngủi đó để làm những việc cần làm, nhất định không vì những chướng ngại nhỏ mà bỏ đi việc tu hành, bỏ đi việc tích công, bồi đức. Người không nắm lấy cơ hội tu hành, tích công bồi đức là người ngu muội nhất thế gian!”**. “Sát-na” là từng khoảnh khắc ngắn ngủi. Chúng ta luôn chểnh mảng, lười biếng không nắm lấy khoảnh khắc ngay trước mặt, khi thời gian không còn thì chúng ta muốn làm cũng không kịp. Hòa Thượng thường nhắc chúng ta: **“Khi hơi ấm còn trong tay, khi linh hồn còn ở trong thân tứ đại thì hãy mau mau làm việc tốt”**.

Người thế gian cũng thường nói: **“Một tác thời gian mua được một tác vàng nhưng một tác vàng không mua được một tác thời gian”**. Chúng ta đã nghe câu nói này nhiều lần nhưng chúng ta không có sự phản tỉnh, khi chúng ta gặp bệnh khổ hay khi gặp khó khăn trong việc thở thì chúng ta mới phản tỉnh. Lúc này thì như Hòa Thượng thường nói đã: **“Không còn kịp!”**. Chúng ta phải tranh thủ, nắm bắt thời gian để tích công bồi đức.

Sáng nay, một số người nhắn tin cho tôi xin nghỉ học để hỗ trợ trại hè ở Nghệ An nên số lượng người học qua Zoom hôm nay giảm khá nhiều. Nhiều người rất dư thừa thời gian nhưng chúng ta không đủ thời gian làm những việc cần làm, những việc lợi ích cho chúng sanh. Nếu buổi sáng, chúng ta dạy từ 3 giờ thì tính đến 7 giờ sáng, chúng ta đã có thêm 4 giờ làm việc, học tập. Nếu từ 5 giờ chiều đến 9 giờ tối, chúng ta

tiếp tục học tập thì chúng ta có thêm 4 giờ, vậy một ngày chúng ta có 16 giờ học tập, làm việc. Từ lâu, tôi đã có thời gian làm việc nhiều gấp đôi mọi người. Chúng ta đã cùng nhau học tập hơn 2000 giờ, mỗi ngày tôi đều làm việc 16 giờ, chúng ta chưa phải là người thông minh, trí tuệ nhưng chúng ta biết nghe lời dạy bảo của Hòa Thượng và cố gắng làm theo. Chúng ta đều phải đang cố gắng, nỗ lực để làm mà khi làm chúng ta chưa đạt tới trạng thái tự tại, hoan hỷ.

Trong “**Kinh Thủ Lăng Nghiêm**”, Thích Ca Mâu Ni Phật hỏi mọi người, mạng người kéo dài bao lâu, có người nói mạng người dài 100 năm, có người nói mạng người dài 80 năm, sau đó, Phật đưa ra đáp án là: “**Mạng người chỉ dài bằng một hơi thở**”. Nếu chúng ta biết thời gian của sinh mạng là ngắn ngủi thì chúng ta sẽ biết trân trọng thời gian sống từ đó tích cực tu hành, tích cực tích công, bồi đức. Hòa Thượng nói: “**Nếu chúng ta cho rằng mình còn nhiều thời gian nên chúng ta chểnh mảng trong việc tu hành, gặp một chút chướng ngại thì bỏ việc tu hành, tích công bồi đức thì chúng ta là người không có trí tuệ**”.

Hòa Thượng nói: “**Có một học sinh đến thăm tôi, năm tới anh tốt nghiệp, cha mẹ anh đưa ra những lời khuyên khác nhau nên anh không biết nên đi con đường nào. Tôi nói: “Bạn hãy xem, xưa nay, thế gian và xuất thế gian, những người có thành tựu thì nhất định là những người có một mục tiêu, một phương hướng, cả cuộc đời họ chỉ theo phương hướng, mục tiêu đó”. Chúng ta nỗ lực theo một phương hướng, một mục tiêu thì chúng ta nhất định sẽ thành công; hơn nữa là chúng ta phải hiểu được tùy duyên, nhất định không được miễn cưỡng**”.

Chúng ta phải tích cực, nỗ lực theo một mục tiêu, phương hướng trong nhiều năm. Mấy mươi năm nay, tôi chỉ nghe và làm theo lời Hòa Thượng giảng, cho dù tôi làm chưa tốt nhưng tôi vẫn miệt mài làm. Chúng ta làm một việc trong một vài năm thì mọi người chưa tin nhưng nếu chúng ta miệt mài làm trong nhiều chục năm thì mọi người sẽ tin. Khi tôi dịch đĩa của Hòa Thượng, tôi có cái nhìn khái quát về cuộc đời hơn 90 năm của Ngài, trong quá trình này, tôi đã quán sát xem những điều Ngài làm có nhất quán không, cả cuộc đời Ngài có an lạc, an vui, tự tại hay không. Hòa Thượng không quản tiền, không quản việc, không quản người nhưng cuộc sống của Ngài luôn an vui, tự tại.

Hòa Thượng nói với người thanh niên: “**Mục đích anh học đại học là để làm gì?**”. Người thanh niên trả lời: “**Con học đại học là để kiếm tiền**”. Kiếm tiền không phải là việc dễ dàng, năm xưa khi tôi ở Hoa Kỳ, tôi nhìn thấy rất nhiều tiến sĩ tốt nghiệp ngành kinh tế học nhưng vẫn nghèo, đời sống của họ rất khó khăn. Họ đã có học vị tiến sĩ kinh tế nhưng vẫn chỉ đi làm thuê cho những người giàu. Vương Vĩnh Thành là một đại gia ở Đài Loan, ông chỉ tốt nghiệp tiểu học nhưng ông đã trở thành một đại phú ông, không phải do học tập mà có thể kiếm được tiền, tiền từ ở đâu mà có? Tiền là từ ở nơi phước báu, từ nơi bạn trồng nhân. Bạn trồng được

nhân bố thí thì nhất định từ sự bố thí, từ phước báu của mình tiền tài sẽ tự đến. Nói cách khác trong mạng có thì bạn mới có, trong mạng không thì dù bạn tài năng, bạn làm mọi cách thì cũng không thể có tiền. Tiền tài là quả báo của sự bố thí tài, trong bố thí tài có nội tài và ngoại tài”.

Chúng ta không có tiền tài thì chúng ta có sức lực, năng lực, chúng ta phải dùng sức lực, năng lực để làm việc lợi ích cho người. Gần đây, chúng ta tổ chức các trại hè, các chương trình trại hè đều được quay hình và đưa lên mạng, sau khi xem các video nhiều người có được sự gợi ý rất lớn trong việc giáo dục con cái, đây là chúng ta đang tích cực tích công, bồi đức.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta ở thế gian, nếu chúng ta phát tài to thì phải hiểu rõ đây là do trong đời quá khứ, chúng ta đã tu tích phước báu. Thông minh, trí tuệ là do bố thí pháp mà được. Khỏe mạnh sống lâu là do bố thí vô úy mà có được. Chúng ta không biết tu nhân mà tham muốn có được quả báo thì Phật pháp nói là không có đạo lý này”.*** Chúng ta phải tích công bồi đức, khi ta có phước thì mọi thứ tự nhiên sẽ đầy đủ. Chúng ta không cần phải đi kiếm tiền thì mới có tiền. Việc này, nhiều người tưởng rằng hiểu nhưng không hiểu!

Những năm qua, tôi nghe theo lời Hòa Thượng, tôi tích cực làm. Khi mới bắt đầu đi giảng pháp, tôi mua hạt nhựa để các thành viên trong gia đình sâu thành chuỗi vòng khoảng 54 hạt, rất đẹp để tặng mọi người. Sau này, tôi mua mũ, áo ***“A Di Đà Phật”***, xây dựng các vườn rau, các lò đậu để có quà tặng mọi người. Người xưa dạy chúng ta: ***“Trong mạng có nhất định có, trong mạng không nhất định không”***. Hằng ngày, chúng ta tích cực làm vì mọi người nếu chúng ta không được nhận bằng thù lao thì chúng ta nhận bằng phước báu. Tôi rất sâu sắc thể hội việc này!

Tiền có được là nhờ phước báu, chúng ta không có phước báu thì cho dù chúng ta kiếm được tiền thì chúng ta cũng không thể giữ. Nếu chúng ta bị bệnh khổ thì cho dù chúng ta có nhiều tiền đến đâu thì chúng ta cũng không giữ được. Những gì chúng ta nhận mà không trả bằng tiền thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong chính sinh mạng của mình.

Có những người thường tùy tiện chiếm tiện nghi của người khác. Thí dụ, ở công sở, chúng ta tùy tiện sử dụng lãng phí điện, nước thì chúng ta đã chiếm tiện nghi của mọi người. Trời nóng nhưng tôi không mở máy lạnh, tôi tự giặt đồ bằng tay, tôi chưa bao giờ cần dùng máy giặt của mọi người. Ở nhà, tôi cũng tự giặt quần áo, buổi sáng, sau khi lạy Phật, áo, khăn của tôi ướt sũng nên tôi giặt ngay. Đây là tôi đang tiết kiệm phước báu của chính mình.

Khi Hòa Thượng 70 tuổi, Ngài Lý Mộc Nguyên nói rằng có hai người phát tâm làm thị giả cho Hòa Thượng nhưng Hòa Thượng nói: ***“Việc này không cần thiết, tôi không muốn làm người già! Tôi không muốn làm người thiệt thời!”***. Nếu có người

giúp thì chúng ta sẽ thành người già, người vô dụng. Chúng ta có muốn thành người thiệt thòi không? Chúng ta không sử dụng tay chân, không sử dụng đầu óc thì chúng ta sẽ bị lão hóa.

Hòa Thượng nói: **“Người tham thọ quả báo là người có quan niệm sai lầm. Người thế gian không hiểu chân tướng sự thật, họ mê lầm ngay trong quả báo, không biết tu nhân. Khi chúng ta đã hưởng hết quả báo, đời này chúng ta không biết tu phước vậy thì chúng ta sẽ không còn phước mà hưởng”**. “Tham thọ quả báo” nghĩa là chỉ hưởng phước mà không biết tu phước, tái tạo phước báu. Nếu chúng ta không biết tái tạo phước báu, chúng ta hưởng hết phước thì các đời sau sẽ thâm khổ.

Ngày trước, có ba người của Hệ thống cùng ở một khu đào tạo, mỗi người ở trong một ngôi nhà do vậy buổi tối, mỗi người bật tối thiểu một đến hai bóng điện, tôi nhắc mọi người ở chung trong một nhà để tiết kiệm điện. Nếu không có ai nhắc nhở thì họ đã tùy tiện hưởng hết phước báu đời này. Nếu chúng ta hưởng hết phước báu thì khi lâm chung chúng ta sẽ khổ. Nhiều người hưởng dụng mà không biết công sức của những người xây dựng ngôi nhà, không biết rằng hằng tháng người khác phải trả tiền điện, tiền nước cho họ.

Trong Tăng đoàn của nhà Phật hay trong các ngôi chùa xưa, các Quý Thầy đều nằm ngủ trên một chiếc giường đơn chỉ rộng khoảng 6 tấc, nếu người nào nằm không cẩn thận thì có thể ngã xuống đất. Các Thầy nằm chiếc giường hẹp như vậy để nhắc nhở mình không được tùy tiện, phóng túng. Các Thầy tu hành có công đức, phước báu mà các Ngài vẫn khép mình như vậy! Chúng ta không tu hành, không có phước báu mà chúng ta tùy tiện hưởng phước thì chắc chắn họa sẽ đến. Nếu chúng ta không biết tái tạo phước báu thì sau mỗi đời, vận mạng của chúng ta sẽ càng xấu hơn. Chúng ta phải phản tỉnh, ngày ngày không tùy tiện chiếm tiện nghi của người. Chúng ta khiến người khác phải chi trả cho mình thì chúng ta đã tổn phước. Nếu tập thể, đoàn thể, quốc gia phải chi trả cho chúng ta thì chúng ta sẽ phải nhận hậu quả rất đáng sợ!

Hòa Thượng nói: **“Những người giàu, có địa vị mà tùy tiện, lãng phí thì sẽ tạo nên ảnh hưởng không tốt đối với xã hội, ảnh hưởng xấu cho mọi người, đây là họ đã tạo tác ác nghiệp”**. Thí dụ, một người làm những việc sai trái để phát tài thì họ sẽ khiến người khác cũng muốn làm giống như họ, từ đó ảnh hưởng xấu đến rất nhiều chúng sanh. Chúng ta đừng để hành động của mình ảnh hưởng xấu đến mọi người mà chúng ta phải làm ra tấm gương tốt cho xã hội, đại chúng.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta có thể chuyển đổi ý niệm, khởi tâm động niệm là vì Phật pháp, vì chúng sanh, nhất định không có một ý niệm vì chính mình vậy thì phước báu, công đức này sẽ rất lớn”**. Những lời giáo huấn của Phật có thể cứu giúp thế gian, Phật pháp giúp mọi người giác ngộ, có chỗ nương về. Chúng ta vì Phật pháp cứu trợ chính là vì hạnh phúc, an vui của chúng sanh. Chúng ta khởi tâm động

niệm phải vì Phật pháp, vì chúng sanh không có một ý niệm vì chính mình. Người sống ở thế gian là nhờ phước, chúng ta tích cực tạo phước thì sẽ không lo thiếu phước.

Chúng ta vừa tiếp quản một ngôi trường mới khoảng một tuần, các cô giáo mới tiếp xúc với văn hóa truyền thống nhưng mỗi ngày, cô và trò đều vui như Tết. Đội cơ sở vật chất đang chỉnh trang tạo nên không khí tốt đẹp cho ngôi trường, các bác bếp nấu những bữa ăn đầy đủ dưỡng chất cho các con. Các phụ huynh cảm nhận được không khí của ngôi trường nên họ đều rất hoan hỷ, hôm trước, có phụ huynh tự nguyện mua nước mời Thầy Cô. Chúng ta khởi tâm động niệm vì mọi người thì chúng ta đã tạo ra vượng khí khiến mọi người cảm thấy an vui. Đây là như Hòa Thượng nói: **“Tất cả khởi tâm động niệm của chúng ta phải vì Phật pháp, vì chúng sanh không có một ý niệm vì chính mình”**.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập Mang lại lợi ích cho mọi người!